

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

Parimad
meist

Originaali tiitel:

Robyn Carr

The Best of Us

2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm

Toimetanud Jana Kuremägi

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Robyn Carr

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07363919

ISBN 978-9949-82-441-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Sarah Burninghamile,
minu sõbrale ja suhtekorraldusgurule,
sügava kiindumuse ja tänutundega.*

Õnn on ainuke hea asi. Aeg olla õnnelik on just praegu.

Koht olla õnnelik on siinsamas.

Viis olla õnnelik on teha teisi õnnelikuks.

– ROBERT GREEN INGERSOLL

ESIMENE PEATÜKK

Märtsi alguse esimesel tõeliselt soojal ja kuival päeval lahkus doktor Leigh Culver lõunatunnil oma kliinikust ja sõitis Sullivani ristumiskohta. Ta astus kämpingus asuvasse poodi, mille omanik Sully piidles teda kööginurga tagant. „Hei!“ ütles Leigh. „Kas oled juba lõunat söönud?“

„Kohe hakkam,“ vastas Sully.

„Las ma viin su lõunale,“ pakkus Leigh. „Mis sulle meeldiks?“

„Ikka tavapärase – kalkun täisterasaia. Tegelikult jõudsin selle juba valmis meisterdada.“

„Oi, ma tahaksin sulle välja teha.“

„Täna pakkumast, doktor, aga see on minu pood. Sa ei saa osta mulle võileiba, mille mina olen juba ostnud ja kinni maksnud. Aga kui soovid, võin sulle kiiresti samasuguse meisterdada.“ Nende sõnadega hakkas Sully asju välja otsima. „Mida sa keset päeva siin teed?“

„Tahtsin veidi õues istuda,“ selgitas Leigh. „Siin on imeilus. Linnas pole tänavakohvikuid ja mul endal pole veel terrassimööblit. Kas võiksite istuda terrassil?“

„Ma pesin seda täna hommikul,“ vastas Sully. „Nüüdseks on seal vist juba kuiv. Sulle on vist kevad hinge pugunud, jah?“

„Meil on pikk talv seljataga. Ja ma pole kevadel siin käinud. Kohalikud räägivad palju kevadest.“

Sully ulatas Leigh'le taldriku ja haaras ka enda oma. „Võta juua, plika. Jah, minu juures läheb kevadel elu keema. Metsalilled hakkavad õitsema ja metsloomad näitavad oma pisikesi. Talv tundus sulle arvatavasti sellepärast pikk, et kõigil oli gripp.“

„Kaasa arvatud minul,“ kinnitas Leigh. „Ma ootan kevadebeebisid. Jõudsin siia möödunud suvel, kui sügislehtede langemise ja loomade innaajani oli veel tublisti aega. Siis oli ümbrus väga kärarikas.“ Ta hammustas võileivast suutäie. „Nämm, eriti maitsev! Aitäh sulle!“

„Häh. Hamburger oleks eriti maitsev,“ torises Sully. „Minu burgeripäev on varsti käes. Ma tohin igas kuus süüa ühe burgeri.“

Leigh puhkes naerma. „Kas see on su arsti soovitus?“

„Ütleme nii, et soovituslikus menüüs seda pole, aga arsti sõnul ei tohiks üks burger mind veel tappa. Arvatavasti. Minu meelest on see kõik üks suur jams. Olgu, saan aru, et südamele pole kasulik, kui ma iga päev rasvast liha jään, aga kui mu dieet on nii kuradima tervislik, siis miks pole ma kahe aastaga ainsatki kilo kaalust maha võtnud?“

„Võib-olla oled sa õiges kaalus. Pärast infarkti oled küll veidi alla võtnud,“ märkis Leigh. Ta oli lõppude lõpuks Sully ravikaarti näinud. Kui Leigh alles kaalus väikelinna kliinikusse kolimist, käis ta Timberlake'i ümbrusega tutvust tegemas. See oli meeldiv väike puhas ja vaikne paik. Kliinikus pakuti korralikku esmaabi ning Leigh'il olid volitused nii pere- kui ka erakorralise meditsiini praktiseerimiseks – ta sobis sinna nagu valatult. Kliinik kuulus ühele Denveri lähikonna haiglaketile, mistõttu nad võisid tema palkamist endale lubada. Pealegi oli Leigh valmis aeglasemaks elutempoks maaliliselt kaunis paigas.

Kui ta alles saabus, soovitas keegi – ta ei mäletanud, kes – tal minna Sully juurde ringi vaatama. Linnainimesed armastasid käia seal uju-mas; tuletõrjujad, parameedikud, korralvurid ja pääste-otsingusalgad armastasid ümbruskonnas matkata ja mägironimist harrastada ning seejärel Sully esmatarbekauplusest ühe külma õlle võtta. Leigh oli aru saanud, et Sully on alati inimestest ümbritsetud. Pikamaamatkajad tulid Continental Divide'i matkarajalt ja tegid kämpingus puhke-

pausi. See oli sobiv paik telkimiseks, postisaadetiste vastuvõtmiseks ja varude täiendamiseks, näiteks sokkide ja veepuhastuskomplektide soetamiseks. Just seal kohtus Leigh esimest korda Sullyga.

Ta oli juunis ringi vaadanud ja järgmisel kuul Timberlake'i kolunud. Kevadine metsalilled õitsemisaeg oli tal vahele jäänud, aga ta imetles sügisel lehtede värvimuutusi ning kuulis metsast põtrade pasundamist, mörinat ja piiksumist. Tal kulus kõigest viis minutit, et sellesse paika armuda.

„Mida sa teinud oled?“ küsis tädi Helen, kui talle Timberlake'i külla tuli ja kliinikut nägi.

Leigh oli elanud koos tädiga Chicago äärelinnas ja tema ärakolimine oli väga suur samm. Ta oli teinud ülipikki töötunde rahvarohkes kiirabihaiglas ja võtnud patsiente vastu ka väikeses perepraksises. Ta tahtis tempot pisut aeglustada. Tädi Helen ei olnud eriline väikelinnainimene, kuid ta oli tüdinud Kesk-Lääne talvedest.

Nad olid teineteise ainukesed elus olevad sugulased. Heleni juurest lahkuda oli olnud väga raske. Leigh oli Chicagos sirgunud, kolledžis ja meditsiinikoolis käinud ning residentuuri läbinud. Ehkki Helen reisis palju ja jättis Leigh'd vahel koguni nädalateks üksi, oli Leigh pigem haiglagas abielus ja elas ikka veel lapsepõlvkodus. Leigh oli kolmekümne nelja aastane ja elas koos tädiga, kes oli talle justkui ema eest. See oli mõnes mõttes lausa häbiväärne. Tal oli piinlik jätta endast nii sõltuvat muljet. Seetõttu oli ta otsustanud, et on aeg suureks saada ja eluga edasi minna.

Ta raputas end mälestustest lahti. „Milline ilus päev,“ ütles ta Sullyle. „Kas kämpingus polegi veel külastajaid?“

„Küll nad varsti tulevad,“ kostis Sully. „Kevadvaheajal tulevad esimesed külastajad, aga enne kui ilm pole jäädavalt soe ja kuiv, ei juhtu suurt midagi. Sel ajal tegelen kämpinguala kevadise suurpuhastamisega ja valmistun suveks. Mis Chicago pool uudist?“

„Seal on praegu lumetorm. Mu tädi loodab, et see jääb viimaseks.“

Sully mühatas. „Kui meil puhkeks lumetorm, ei peaks ma kraave puhastama ega piknikulaudu üle värvima.“

„Kas siin on üldse nii hilisel aastaajal lumetorme olnud? Mina arvasin, et see on Kesk-Lääne eripära.“

„Paar korda on ette tulnud. Aga mitte viimasel ajal. Kuidas su tädil läheb? Miks keegi siinsetest temaga veel kohtunud pole?“

„Möödunud sügisel käis ta mul paar korda põgusalt külas. Tookord ma ei kiirustanud tema tutvustamisega. Ma ei tundnud peale oma patsientide peaaegu kedagi. Ta plaanib mulle sel kevadel külla sõita, kui on raamatu valmis saanud, ja jääb seekord pikemaks ajaks.“ Leigh naeris ja hammustas võileivast veel ühe suutäie. „Aga see ei tähenda, et ta sülearvuti koju jätaks. Ta töötab alati millegi kallal.“

„Kas ta on alati kirjanik olnud?“ uuris Sully.

„Ei. Kui olin laps, töötas ta õpetajana. Alles hiljem hakkas kirjutama. Temast sai pensionärist õpetaja ja täiskohaga kirjanik. Aga kui ma meditsiinikooli lõpetasin, kasvasid tädile justkui tiivad. Ta hakkas reisima. Ta on alati reisida armastanud, aga viimastel aastatel sagedamini. Vahel võtab ta mind endaga kaasa. Ta on käinud imelistel retkedel ja kruisidel. Mulle tundub, et ta on praeguseks peaaegu kõik kohad läbi rännanud.“

„Egiptus?“ küsis Sully.

„Jah. Hiina, Maroko, Itaalia ja paljud muud riigid. Viimastel talvedel on ta vähemalt paariks kuuks soojale maale lennanud. Aga ta teeb seejuures pidevalt tööd. Ohtralt.“

„Mh. Mis raamatuid ta kirjutab?“

Leigh naeratas. „Põnevikke. Kas toon sulle mõne? Kas oled mõelnud kunagi Sullivani ristumiskoha lood kirja panna?“

„Tüdruk, ma ei saa oma nime kirjutamisegagi hakkama.“

„Toon sulle ühe tema raamatutest. Pole viga, kui sulle ei meeldi.“

„Kas ta abielus on olnud?“

„Ei, mitte kunagi. Aga see võib olla perekonna viga. Mu ema polnud ka abielus, kui ma sündisin, ja ainuke inimene, kes mu ema aitas, oli tema vanem õde Helen. Ema suri, kui ma olin alles neljane. Pärast seda jäi vaene tädi Helen üksi last kasvatama. Töötav naine lapsega. Kust ta pidi sellistel asjaoludel endale mehe leidma?“

Sully vaikis viivu. „Ta on hea inimene. Kaotas õe ja võttis õetütre oma tiiva alla. Hea naine. Kindlasti tunned temast puudust.“

„Jah, aga...“ Leigh vakatas. Nad olid koos olnud kolmkümmend neli aastat, kuid liikusid erinevates ringkondades. „Me ei ole kunagi pidevalt ninapidi koos olnud. Minu õpingute ja tema reisimise tõttu olime sageli teineteisest eemal. Tädi Helenil on sõpru kõikjal maailmas. Kirjanikud külastavad alatasa mingsuguseid konverentse, kus tädil on miljon sõpra.“

Tegelikult tundis ta Helenist meeletult puudust. Ta küsis endalt iga päev, kas on teinud elu suurima lolluse. Kas ta üritas tõestada, et saab endaga ise hakkama?

„Nojah, oletan, et ooteruum on juba rahvast täis.“

„Kas seal käib iga päev palju inimesi?“ uuris Sully ja võttis nende taldrikud.

„Talutaval määral,“ sõnas Leigh. „Ehkki mõnel päeval jääb küll mulje, nagu jagaksin tasuta pitsat. Aitäh lõunasöögi eest, Sully. Oli meeldiv puhkehetk.“

„Võid siia tulla, millal iganes soovid. Sa oled tore seltsiline. Koos sinuga tundub täisterasai kalkuniga märksa põnevam.“

„Ma tahan, et sa teeksid minu heaks midagi,“ ütles Leigh. „Ütle mulle, kui oled valmis burgerit sööma. Tahan su lõunale viia.“

„Seda võin lubada! Aga ära sellest Maggiele räägi.“

„Meil kehtivad seadused keelavad mul patsiendist rääkida,“ selgitas Leigh, „isegi tema tütrele ja arstile.“

„Kas see kehtib ka lõunasöögi kohta?“ imestas Sully. „See on hea uudis! Sel juhul võtaksin burgeri kõrvale ka ühe õlle.“

„Hei, boss!“ teatas Eleanor, kui Leigh tuppa astus. „Pärastlõunal tulevad mõned patsiendid ja siis järgneb tavapärane valveaeg. Oli sul meeldiv lõunapaus?“

„Oivaline,“ kiitis Leigh. „Kevad läheneb kiiresti! Puudel on pungad ja maa seest piiluvad rohelised võrsed.“

„Ilmateade lubab vihma,“ märkis Gretchen.

Leigh'l oli kaks assistenti, mõlemad olid meditsiiniõed. Eleanor oli umbes viiekümneaastane emalik ja meeldiva iseloomuga naine, ent Gretchen oli umbes kolmekümnene, tema oli kärsitu ja vahel koguni tõre. Mõlemad olid võrdselt asjalikud töötajad. Ja suurepärased õed. Naised tundsid teineteist juba pikka aega, kuid Leigh'le oli jäänud mulje, et nad ei sõbrustanud väljaspool tööaega. Tõtt-öelda polnud ta kindel, kas Gretchenil üldse sõpru leidub.

„Olen valmis, kui teiegi olete,“ ütles ta õdedele ja naasis oma kabinetti.

Ooteruumis polnud palju patsiente, kuid pärastlõuna töötas tulla siiski ühtlaselt tõine. Mõni linnaelanik kasutas erakorralise meditsiini kliinikut ka perearsti asemel, mis oli normaalne, kui ta ei vajanud just eriarstiabi. Need inimesed saatis Leigh edasi vajalikku abi saama. Ta meenutas üht korda, kui oli Sullyt ravinud. Mehel oli olnud ülemiste hingamisteede viirus ja pikale veninud köha. Leigh oli saatnud ta röntgenisse, kirjutanud välja ravimid ja käskinud Sullyl oma perearstile helistada. „Ma ei vaja rohkem arste,“ oli Sully vastanud. „Annan sulle teada, kui ma täna abi ei saanud.“ Aga nähtavasti sai.